

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 07.07.2014 r. powód (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., reprezentowany przez radcę prawnego, wniósł o zasądzenie od pozwanego A. O. kwoty 4.832,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 24 maja 2013 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Uzasadniając żądanie pozwu wskazano, iż pozwanego z (...) S.A. (dalej (...)) jako sprzedającym łączyła umowa o dostarczanie gazu ziemnego do lokalu położonego w W. przy ul. (...). Podano, że w związku z niedotrzymaniem warunków umowy, w szczególności nieopłacaniem należności za dostarczony gaz (...) wydał powodowi polecenie wstrzymania dostawy paliwa gazowego. Dalej wskazano, że pismem z dnia 01.04.2013 r. umowa została rozwiązana ze skutkiem na dzień 11.04.2013 r., po czym powód usiłował odebrać gazomierz, aby wstrzymać dostarczanie paliwa gazowego do lokalu pozwanego, lecz było to niemożliwe w związku z brakiem dostępu do urządzenia. Podniesiono, że wobec niemożności ustalenia wskazań gazomierza na dzień rozwiązania umowy, do rozliczenia umowy zastosowano sposób przewidziany w pkt 4.9 Taryfy sprzedawcy gazu, tj. na podstawie wcześniejszych, nowych i notowanych przez sprzedawcę wskazań gazomierza informujących o ilości zużytego gazu, oszacowano ilość gazu, który mógł być odebrany do dnia rozwiązania umowy i za który sprzedawca wystawił stosowne faktury. Wskazano, że od dnia 11.04.2013 r. używanie gazu miało charakter bezumowny, co wyczerpywało definicję nielegalnego poboru gazu. Powołano się na § 44 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 06.02.2008 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie paliwami gazowymi, zgodnie z którym do obciążenia pozwanego opłatą za nielegalny pobór gazu uprawnione jest wyłącznie przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie przesyłania lub dystrybucji paliwa gazowych (w niniejszej sprawie – powód). Podniesiono, że powód zdemontował gazomierz w dniu 09.05.2013 r., odczytał stan licznika i dokonał rozliczenia końcowego, w którym porównał szacunkowe zużycie gazu, w oparciu o poprzednie rejestrowane wskazania gazomierza, przyjęte przez sprzedawcę gazu na dzień rozwiązania umowy i wskazanie gazomierza w chwili demontażu, tj. za okres 11.04.2013 r. – 09.05.2013 r. nieobjęty rozliczeniem sprzedawcy gazu wobec rozwiązania umowy. Podano, że na podstawie art. 57 ust.1 pkt. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku Prawo energetyczne oraz w oparciu o taryfę na świadczenie usług dystrybucji obciążono pozwanego za nielegalnie pobrane paliwo gazowe, a pozwany nie dokonał zapłaty, pomimo wystosowanego do niego wezwania.

W postępowaniu upominawczym w dniu 30 lipca 2014 r. w sprawie o sygn. I Nc 1344/14 Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Wągrowcu wydał nakaz zapłaty zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwany wniósł od tego orzeczenia sprzeciw w dnia 03.08.2015 r., kwestionując go co do kwoty 3.865,60 zł.

W uzasadnieniu przyznał fakt zawarcia umowy kompleksowej na dostarczanie paliwa gazowego do lokalu mieszczącego się przy ul. (...) w W.. Powołał się na treść § 1 pkt 6 zawartej umowy, wedle którego odbiorca jest zobowiązany do niezwłocznego pisemnego zawiadomienia sprzedawcy o zmianie swoich danych zawartych w umowie. Wskazano, że w umowie pozwany wskazał jako siedzibę przedmiotowy lokal stanowiący ówczesne miejsce prowadzenia działalności gospodarczej. Następnie z uwagi na zakończenie prowadzenia działalności gospodarczej i wypowiedzenie umowy najmu lokalu pozwany opróżnił i opuścił lokal, a stan gazomierza wskazywał wówczas 941 m³. Pozwany podał, że z uwagi na nieporozumienia z osobą wynajmującą lokal pozwany złożył wniosek o wyrażenie zgody na złożenie kluczy do lokalu do depozytu sądowego. Wskazał, że w dniu 04.04.2013 r. złożył u powoda wniosek o rozwiązanie umowy kompleksowej za porozumieniem stron ze skutkiem na dzień 11.04.2013 r., który to wniosek został zaakceptowany. We wniosku pozwany wskazał jako adres do korespondencji miejsce zamieszkania oraz podał kontaktowy numer telefonu. Podano, że pozwany oczekiwał na wyznaczenie przez powoda terminu sporządzenia ostatecznego odczytu i demontażu gazomierza, natomiast powód wystawił zlecenie demontażu gazomierza na dzień 12.04.2013 r., a następnie na dzień 15.04.2013 r., lecz o terminie nie zawiadomił pozwanego, na skutek czego monterzy nie zastali nikogo w lokalu. Wskazano, że powód nadał na adres korespondencyjny pozwanego pismo, w którym wyznaczył ostateczny termin demontażu gazomierza na dzień 30.04.2013 r., lecz zostało ono odebrane przez domownika pozwanego dopiero w dniu 15.05.2013 r. Podano, że demontaż gazomierza nastąpił w dniu 09.05.2013

r. i wówczas urządzenie wskazywało zużycie 941 m³. Pozwany wskazał, że w okresie od 29.03.2013 r. do 09.05.2013 r. lokal przy ul (...) pozostawał zamknięty i nie było w nim urządzeń umożliwiających pobór gazu, wobec czego brak podstaw do uznania, że pozwany nielegalnie pobierał paliwo gazowe, jak również, że uniemożliwił powodowi demontaż gazomierza.

W odpowiedzi na sprzeciw pozwanego od nakazu zapłaty, wniesionej w dniu 31.08.2013 r., powód podtrzymał żądanie pozwu i nie zgodził się z twierdzeniami pozwanego jakoby wyłączną odpowiedzialność za niemożność demontażu urządzenia pomiarowego ponosiła powódka. Wskazano, że strona powodowa nie miała wiedzy, że pozwany zupełnie zaniechał zajmowania lokalu przy ul (...), a pozwany jako profesjonalny przedsiębiorca winien wykazać się należytą starannością i dbałością o swoje interesy życiowe i zapewnić dostęp do lokalu w okresie po rozwiązaniu umowy. Zwrócono uwagę, że poprzez złożenie kluczy do depozytu sądowego pozwany skutecznie uniemożliwił demontaż urządzenia pomiarowego oraz na fakt, że pozwany we wniosku o rozwiązanie umowy nie wskazał bieżącego stanu gazomierza. Powód podniósł, że w jego ocenie podanie we wniosku o rozwiązanie umowy złożonym u sprzedawcy (a nie powódki) innego adresu do korespondencji nie jest równoznaczne z brakiem dostępu do lokalu, w którym pobierano było paliwo gazowe. Nadto zakwestionowano twierdzenia pozwanego o braku urządzeń umożliwiających pobór gazu po 29.03.2013 r., gdyż z karty demontażu gazomierza wynika, że w dniu 09.05.2013 r. w lokalu były zamontowane trzy kotły gazowe c.o. jednofunkcyjne służące do ogrzewania lokalu, jak również twierdzenie, że licznik gazu na koniec marca 2013 r. wskazywał zużycie 941 m³. W piśmie wyjaśniono również sposób obliczenia opłaty za nielegalny pobór gazu, w szczególności wskazując, że ilość metrów sześciennych zużytego paliwa gazowego została obliczona jako różnica pomiędzy stanem 941 a 221, tj. 720 m³, którą przemnożono przez pięciokrotność ceny referencyjnej gazu w miesiącu stwierdzenia nielegalnego poboru (5 x 1,3423 zł).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

A. O. zawarł z (...) w dniu 12.10.2012 r. umowę kompleksową dostarczania paliwa gazowego nr BOK (...) dotyczącą paliwa gazowego. Na mocy tej umowy (...) zobowiązał się dostarczać pozwanemu paliwo gazowe do instalacji znajdujących się w lokalu odbiorcy położonym w W. przy ul (...), a pozwany jako odbiorca zobowiązał się do odbioru paliwa gazowego przez urządzenia gazowe w postaci dwóch ogrzewaczy pomieszczeń o mocy 2,5 kW i 4,5 kW oraz do regulowania należności za odebrany gaz zgodnie z zasadami zawartymi w Taryfie, według grupy taryfowej W 2.1. Zgodnie z § 2 ust. 3 umowa została zawarta na czas nieoznaczony. Umowa w § 1 pkt 6 nakładała na odbiorcę obowiązek niezwłocznego pisemnego zawiadomienia Sprzedawcy o zmianie swoich danych zawartych w umowie kompleksowej.

okoliczności bezsporne, nadto dowód: kopia umowy z dnia 12.10.2012 r. (k. 55-56)

Rozliczenie ilości pobranego gazu w grupie taryfowej 2.1 odbywało się w ten sposób, że odczyt gazomierza następował raz w roku umownym, natomiast płatności następowały co dwa miesiące na podstawie faktur prognozowych z dodatkową fakturą rozliczeniową raz w roku. Na dzień rozpoczęcia świadczenia usługi dostarczania paliwa gazowego stan gazomierza wskazywał zero.

dowód: informacja (...) o częstotliwości rozliczeń (k. 59), zeznania pozwanego (k. 68-69, 99)

W lutym 2013 r. pozwany zdecydował o zakończeniu prowadzenia działalności gospodarczej – restauracji (...) w lokalu przy ul (...) w W., który wynajmował, złożył właścicielce pisemne oświadczenie o wypowiedzeniu umowy najmu. Pod koniec marca opróżnił i opuścił lokal oraz sporządził protokół zdawczo – odbiorczy, którego podpisania odmówiła właścicielka lokalu L. Z.; w protokole z dnia 28.03.2013 r. nieprawidłowo wpisano odczyty dwóch liczników gazu. W dniu 29.03.2013 r. A. O. wystąpił do Sądu Rejonowego w Wągrowcu z wnioskiem o złożenie kluczy do depozytu sądowego. Klucze zostały zwrócone i odebrane przez pozwanego w dniu 15.04.2013 r.

dowód: kopia umowy najmu lokalu (k. 48), kopia wypowiedzenia umowy najmu z dnia 22.02.2013 r. (k. 49), protokół zdawczo – odbiorczy z dnia 28.03.2013 r. (k. 74), notatka z dnia 28.03.2013 r. (k. 72-73), zeznania pozwanego (k. 68-69, 99), okoliczności znane z urzędu, wynikające z danych w aktach sprawy I Ns 310/13

Do czasu opuszczenia lokalu przez pozwanego z uwagi na zaledwie kilkumiesięczny czas trwania umowy powód nie dokonał żadnego odczytu gazomierza. Faktury były wystawiane w oparciu o prognozowane zużycie gazu.

okoliczność przyznana, nadto dowód: kopie faktur (k. 76-91), zeznania pozwanego (k. 68-69, 99)

W dniu 04.04.2013 r. pozwany skierował do Biura (...) wniosek o rozwiązanie umowy kompleksowej dostarczania paliwa gazowego za porozumieniem stron ze skutkiem na dzień 11.04.2013 r., który został przez Sprzedawcę przyjęty i zaakceptowany. We wniosku pozwany odrębnie wskazał adres punktu poboru paliwa gazowego w W. przy ul. (...), a odrębnie swój adres siedziby i korespondencyjny. Nadto w pkt 3 opisującym powody wypowiedzenia umowy podał, że przyczyną jest zamknięcie restauracji (...). W pkt 1 wniosku znajdowała się rubryka o deklarowanym terminie demontażu gazomierza – pozostała ona niewypełniona. W odniesieniu do tego punktu w końcowej części formularza wniosku zawarte było pouczenie, że w przypadku uniemożliwienia demontażu gazomierza po rozwiązaniu umowy pobór paliwa gazowego zgodnie z zapisami taryfy dla usług dystrybucji paliwa gazowego będzie traktowany jako nielegalne pobieranie paliwa gazowego.

okoliczność bezsporna, nadto dowód: kopia wniosku z dnia 04.04.2013 r. (k. 9-10 i 57-58)

Po opuszczeniu lokalu przez pozwanego nie pozostały w nim żadne uruchomione urządzenia pobierające gaz, ogrzewanie zostało wyłączone.

dowód: zeznania świadka S. M. (k. 98-99), zeznania pozwanego (k. 68-69, 99)

W dniach 12.04.2013 r. o godz. 10.00 oraz 15.04.2013 r. o godz. 9.20 monterzy sieci i instalacji gazowej T. G. i J. Z. byli obecni w budynku przy ul. (...) w W.. Za każdym razem stwierdzili brak odbiorcy i dostępu do gazomierza w lokalu nr (...). Następnie sporządzono datowane na 16.04.2013 r. wezwanie przesądowe do wydania gazomierza z wyznaczonym terminem demontażu gazomierza w dniu 30.04.2013 r. w godz. 11.30 – 12.00 zlokalizowanego w miejscowości W. przy ul (...). W wezwaniu powód wskazał, że z powodu braku dostępu do gazomierza w dniu 15.04.2013 r. jego stan został oszacowany na dzień 11.04.2013 r. na 221 m³. Na kopii wezwania J. Z. i T. G. odnotowali brak odbiorcy i dostępu do gazomierza w w/w godzinach w dniu 30.04.2013 r. Przedmiotowe wezwanie zostało nadane do pozwanego przesyłką poleconą w dniu 10.05.2013 r., a odebrane przez domownika pozwanego pod jego adresem korespondencyjnym w dniu 14.05.2013 r.

dowód: zlecenie odjęcia gazomierza z dnia 09.04.2013 r. (k. 11), kopie wezwania do wydania gazomierza z dnia 16.04.2013 r. wraz z potwierdzeniem odbioru (k. 12-14)

Przedmiotowy gazomierz został zdemontowany przez T. G. i J. Z. w dniu 09.05.2013 r., kiedy lokal udostępniła B. K.. Wskazanie liczydła gazomierza wynosiło wówczas 941. W karcie demontażu gazomierza odnotowano, że w lokalu zamontowane były odbiorniki paliwa gazowego w postaci 3 kotłów gazowych c.o. jednofunkcyjnych. Następnie poprzednik prawny powoda (...) Spółka (...) sporządziła rozliczenie końcowe odbiorcy, w którym przyjęto stan gazomierza rzeczywisty - 941, stan gazomierza szacowany na dzień rozwiązania umowy – 221 otrzymując rozliczenie 720 m³.

okoliczność bezsporna, nadto dowód: kopia karty demontażu z dnia 09.05.2013 r. (k. 15), rozliczenie końcowe odbiorcy (k. 53)

Z uwagi na wyniki powyższego rozliczenia powód obciążył pozwanego opłatą za nielegalny pobór gazu i z tego tytułu wystawił w dniu 09.05.2013 r. notę obciążeniową nr (...) na kwotę 4.832 zł – w oparciu o obowiązującą w przedsiębiorstwie powoda taryfę i stanowiącą pięciokrotność ceny taryfowej.

dowód: kopia noty obciążeniowej nr (...) (k. 23) wyciąg z taryfy nr 5 wraz z decyzją o jej zatwierdzeniu (k. 21-22)

Po otrzymaniu noty obciążeniowej A. O. w dniu 17.05.2013 r. zwrócił się do BOK z pisemną prośbą o jej anulowanie powołując na zamknięcie lokalu i nie korzystanie z niego do daty udostępnienia w celu demontażu gazomierza. Powód w odpowiedzi wystosował do pozwanego wezwanie do zapłaty z dnia 06.06.2013 r. doręczone pozwanemu w dniu 14.06.2013 r.

dowód: kopia pisma pozwanego z dnia 17.05.2013 r. (k. 26) kopia wezwania do zapłaty z dnia 11.06.2013 r. wraz z potwierdzeniem odbioru (k. 24-25)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych powyżej dowodów.

Autentyczność przedstawionych przez powoda i pozwanego dokumentów nie była kwestionowana przez strony, jak również nie wywołała żadnych uzasadnionych wątpliwości Sądu co do ich prawdziwości. Zgodnie z art. 245 k.p.c. stanowiły one dowód tego, że osoby, które je podpisały złożyły oświadczenie zawarte w ich treści. W związku z powyższym Sąd w całości uwzględnił je przy odtwarzaniu stanu faktycznego. Fakt niekwestionowania przez strony treści kserokopii dokumentów znajdujących się w aktach sprawy pozwolił nadto na potraktowanie tychże kserokopii, jako dowodów pośrednich istnienia dokumentów o treści im odpowiadającej.

Na przymiot wiarygodności zasługiwały zeznania pozwanego A. O., który w sposób spójny i rzeczowy przedstawił okoliczności zamknięcia lokalu oraz całkowitego zaprzestania odbioru paliwa gazowego w lokalu, w którym mieściła się siedziba jego działalności gospodarczej po 28.03.2013 r. W istocie z żadnego dowodu zaoferowanego przez stronę przeciwną nie wynika, że jakiegokolwiek urządzenie gazowe w przedmiotowym lokalu było zasilane gazem po dacie 11.04.2013 r., zaś wypowiedzi pozwanego w tym zakresie znalazły potwierdzenie w zeznaniach świadka. Na pozytywną ocenę wiarygodności pozwanego niebagatelne znaczenie miało, że fakty relacjonowane w niniejszej sprawie były zbieżne ze znaną Sądowi z urzędu - z innych postępowań toczących się pomiędzy pozwanym a L. Z. będącą właścicielką lokalu przy ul. (...) w W. (np. sprawy o sygn. I Ns 310/13, I C 420/13 i wiele innych) - wersją wydarzeń odnoszącą się do zakończenia najmu lokalu przy ul. (...) w W. i zaprzestania użytkowania lokalu przez pozwanego. Nadto Sądowi wiadomo z urzędu o złożeniu przez pozwanego kluczy do depozytu sądowego w ramach postępowania prowadzonego pod sygn. I Ns 310/13, jak również o oddaleniu jego wniosku i fizycznym zwrocie kluczy – na podstawie zarządzenia z dnia 10.04.2013 r., doręczonego pozwanemu w dniu 15.04.2013 r.

Analogiczne względy doprowadziły Sąd do wniosku o braku podstaw do odmówienia wiarygodności świadkowi powołanemu przez pozwanego. Nadto należało mieć na uwadze, że obecnie pozostają dla siebie osobami obcymi i nie utrzymują kontaktów towarzyskich.

Nadmienić w tym miejscu należy, że pomiędzy pozwanym i powodem nie wystąpiły zasadnicze rozbieżności co do faktów składających się na bieg zdarzeń, jedyną zaś sporną kwestią był fakt, iż powód domniemywał, że zużycie paliwa gazowego o ilości 720 m³ nastąpiło w okresie po rozwiązaniu umowy.

Sąd na podstawie art. 302 § 1 k.p.c. pominął dowód z przesłuchania reprezentanta powoda w charakterze strony, ponieważ jego pełnomocnik nie wniósł o przesłuchanie. Nadto nie było to niezbędne dla wyjaśnienia okoliczności niniejszej sprawy.

Nie było podstaw do uwzględnienia wniosków dowodowych zawartych w piśmie procesowym powoda z dnia 31.08.2013 r. Po pierwsze, przeprowadzenie tych dowodów nie było konieczne dla ustalenia stanu faktycznego sprawy, gdyż okoliczności, na które powołani zostali świadkowie J. Z. i T. G. – odnoszące się do prób demontażu gazomierza - wynikały z przedstawionych przez stronę powodową dokumentów i nie były kwestionowane przez pozwanego. Podobnie, bezzasadne byłoby powoływanie biegłego z dziedziny gazownictwa na okoliczność prawidłowości naliczenia i wysokości opłaty taryfowej, gdyż w niniejszej sprawie pozwany nie kwestionował sposobu dokonania obliczenia, lecz oszacowanie ilości zużytego gazu w okresie do 11.04.2013 r. i po tej dacie. W niniejszej sprawie nie przeprowadzono dowodów i nie ustalono faktów, które mogłyby stać się podstawą do obliczeń biegłego – powód przedstawił jedynie własne oszacowanie oraz nie kwestionował faktu, że w okresie obowiązywania umowy zawartej przez pozwanego z

(...) nie przeprowadzono żadnych odczytów wskazań gazomierza, a zatem Sąd uznał ten ostatni fakt za przyznany w oparciu o art. 230 k.p.c. Po drugie, w zarządzeniu z dnia 11.08.2015 r. nie określono stronie powodowej terminu do zgłoszenia wniosków dowodowych, a jedynie do ustosunkowania się do argumentów sprzeciwu oraz wskazania, w jaki sposób została obliczona należność żądana w pozwie. Powodowi było wiadomo, że już w piśmie datowanym na 15.05.2013 r. pozwany kwestionuje nielegalny pobór gazu po dacie rozwiązania umowy, a zatem stosowne wnioski dowodowe mogły zostać zgłoszone już w pozwie.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Sąd uznał powództwo za zasadne jedynie w części.

Na podstawie art. 57 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku Prawo energetyczne (t. j. Dz. U. z 2012 r. poz. 1059 – dalej ustawa) w razie nielegalnego pobierania paliw lub energii, przedsiębiorstwo energetyczne może: pobierać od odbiorcy, a w przypadku, gdy pobór paliw lub energii nastąpił bez zawarcia umowy, może pobierać od osoby lub osób nielegalnie pobierających paliwa lub energię opłatę w wysokości określonej w taryfie, chyba, że nielegalne pobieranie paliw lub energii wynikało z wyłącznej winy osoby trzeciej, za którą odbiorca nie ponosi odpowiedzialności albo dochodzić odszkodowania na zasadach ogólnych. Stosownie do art. 3 punkt 18 cytowanej ustawy nielegalne pobieranie paliw lub energii to pobieranie paliw lub energii bez zawarcia umowy, z całkowitym albo częściowym pominięciem układu pomiarowo-rozliczeniowego lub poprzez ingerencję w ten układ mającą wpływ na zafałszowanie pomiarów dokonywanych przez układ pomiarowo-rozliczeniowy. Ciężar dowodu spoczywa w toku procesu na podstawie art. 6 k.c. na powodzie, który tej powinności nie sprostał.

Powód nie wykazał, że zaistniało zachowanie pozwanego polegające na wymienionym w art. 3 pkt. 18 ustawy pobieraniu paliwa gazowego bez zawarcia umowy (po jej rozwiązaniu) oraz że uniemożliwił powodowi demontaż gazomierza, o co za tym idzie, że pozwany dopuścił się nielegalnego poboru gazu. Wyniki postępowania dowodowego nie pozwalają na przypisanie pozwanemu odpowiedzialności w tym zakresie; w pierwszej kolejności należy zauważyć, że w okolicznościach niniejszej sprawy nie sposób przypisać pozwanemu zachowania polegającego na uniemożliwieniu demontażu gazomierza. W ocenie Sądu, z treści zapisów we wniosku o rozwiązanie umowy z dnia 04.04.2013 r. wynika, iż pozwany zawarł dostateczną ilość informacji nakazujących przyjęcie założenia, że lokal mógł pozostać zamknięty i nikt w nim nie przybywa, a zatem termin demontażu gazomierza należałoby uzgodnić z odbiorcą, choćby telefonicznie. Zarazem we wniosku o rozwiązanie umowy, który pozwany złożył w Biurze (...) nie uzgodniono żadnego terminu demontażu. Tymczasem z zapisów w zleceniu odjęcia gazomierza wynika jedynie, że w dniach 12.04.2013 r. i 15.04.2013 r. nie zastano odbiorcy i nie było dostępu do gazomierza; sam powód nawet nie przedstawiał twierdzeń o tym, że jego pracownicy podjęli jakąkolwiek inną próbę kontaktu z pozwanym niż wizyta w lokalu, do którego dostarczano paliwo gazowe i stwierdzenie nieobecności odbiorcy gazu. Co więcej, powód w piśmie procesowym z dnia 31.08.2015 r. zarzucił pozwanemu brak należytej dbałości o własne interesy w aspekcie funkcjonowania jako przedsiębiorcy, tymczasem powód będący jednym z największych podmiotów na rynku i praktycznie monopolistą sporządził wezwanie do wydania gazomierza datowane na 16.04.2013 r. z terminem ostatecznym określonym na 30.04.2013 r., a nadał je w urzędzie pocztowym w dniu 10.05.2013 r. Takie postępowanie, gdzie odbiorcy w istocie nie dano szansy zadośćuczynienia obowiązkowi, nie może być ocenione jako zgodne z dobrymi obyczajami. Powód podjął trzy próby demontażu gazomierza, jednak zostały one przeprowadzone w taki sposób, że pozwany nie miał możliwości udostępnienia lokalu w celu odjęcia gazomierza. Całkowicie niezasadny, a wręcz niezrozumiały jest argument o tym, że wniosek o rozwiązanie umowy został złożony do sprzedawcy, a nie do powoda. Jeśli (...) nie przekazał powodowi koniecznych informacji odnoszących się do możliwości demontażu gazomierza, to niesłuszne jest przerzucanie odpowiedzialności na odbiorcę. Nadto należy zwrócić uwagę, że pojęcie uniemożliwiania w języku polskim oznacza uczynienie czegoś niemożliwym, a zatem zakłada zamiar i działanie po stronie osoby, która dąży do uniemożliwienia czegokolwiek. W niniejszej sprawie nie sposób czynić pozwanemu zarzutu, że z rozmysłem dążył do tego, by udaremnić powodowi demontaż gazomierza. Również złożenie kluczy do depozytu sądowego nie ma w tym przypadku znaczenia, gdyż pozwany dysponował nimi od dnia 15.04.2013 r. To strona powodowa zaniechała w tym przypadku należytej staranności i usiłowała przeprowadzić procedurę demontażu gazomierza bez uwzględnienia faktu, że szczególna sytuacja (którą pozwany dostatecznie opisał we wniosku z dnia 04.04.2013 r.) wymagała ustalenia

czasu wizyty monterów z odbiorcą. Tym samym nie sposób podzielić poglądu powoda, że pozwany winien przejawiać należytą staranność o swoje interesy życiowe, co w tym przypadku oznaczałoby konieczność pobytu w zamkniętym nieczynnym lokalu przez bliżej nieokreślony okres czasu.

Nadto z całą mocą należy podkreślić, że swoje przekonanie o zużyciu przez pozwanego 720 m³ gazu powód opiera na szacunkowym wyliczeniu zużycia gazu za czas trwania umowy i po jej rozwiązaniu w dniu 11.04.2013 r. Nawet bez zasięgnięcia opinii biegłego dla każdego przeciętnego człowieka musi być oczywiste, że szacunki opierają się na błędnych założeniach. Mianowicie według twierdzeń powoda pozwany miał zużyć zaledwie 221 m³ gazu przez okres zimowy od października do 11.04.2013 r. i to w okresie funkcjonującej restauracji, którą należało ogrzewać, a następnie przez okres jednego miesiąca do 09.05.2013 r. zużycie gazu miało wynieść 720 m³. Wymaga szczególnego podkreślenia, że wyliczenie 221 m³ powód oparł wyłącznie na swoich szacunkach i w żaden sposób nie wykazał, w jaki sposób właśnie na takim poziomie skalkulował zużycie gazu. W okresie obowiązywania umowy nie było żadnych odczytów, a jedynie prognozy. Nadto Sądowi z własnego doświadczenia życiowego wiadomo, że w cyklach dwumiesięcznych zużycie gazu na cele ogrzania domu przez dwufunkcyjny piec c.o. w okresach zimowych wynosiło maksymalnie ok. 500 m³. Absurdalne jest zatem zakładanie, że pozwany zużył przez niespełna 1 miesiąc i to w okresie wiosennym 720 m³ gazu, czyli trzy razy tyle ile przez całą jesień i zimę, nawet gdyby hipotetycznie odrzucić wersję pozwanego o wyłączeniu pieców centralnego ogrzewania. Założenia przyjęte przez powoda są zatem nielogiczne, nie poparte żadnymi dowodami i nie spotkały się z akceptacją Sądu. Nasuwa się zarazem wniosek, że strona powodowa nieprawidłowo oszacowała zużycie gazu za okres do 11.04.2013 r. i na tej podstawie błędnie uznała, że w ogóle doszło do poboru gazu po dacie rozwiązania umowy.

W konsekwencji Sąd uznał, że brak jednoznacznie przekonujących dowodów na zawinione działanie pozwanego poprzez określony w art. 3 pkt. 18 ustawy pobór paliwa gazowego bez umowy; samo hipotetyczne prawdopodobieństwo takiego przebiegu zdarzeń i to wymagające bezkrytycznego zaakceptowania przyjętych bez żadnych konkretnych podstaw szacunków co do ilości zużytego gazu, a nadto brak możliwości postawienia pozwanemu zarzutu o uniemożliwieniu demontażu gazomierza, nie pozwoliło podzielić zapatrywania powoda i skutkowało oddaleniem powództwa co do kwestionowanej przez pozwanego kwoty (pkt 2 wyroku). Niewątpliwie natomiast stronie powodowej należało się wynagrodzenie za gaz w ilości rzeczywiście pobranej i nie znajdującej pokrycia w wystawionych fakturach, ale według ceny taryfowej, a nie jej pięciokrotności, tj. kwota 966,40 zł, którą zasądono w pkt 1 wyroku. O odsetkach za opóźnienie orzeczono na podstawie art. 481 k.c.

O kosztach procesu orzeczono według zasady odpowiedzialności za wynik sprawy, na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. i art. 100 k.p.c. Skoro powód przegrał proces w 80 %, a pozwany nie poniósł żadnych wydatków, to w tym stanie rzeczy A. O. winien jest zwrócić stronie powodowej 20 % z sumy poniesionych kosztów procesu 859 zł, na którą złożyły się 242 zł tytułem opłaty stosunkowej od pozwu i 617 zł tytułem kosztów zastępstwa prawnego – według stawki minimalnej przewidzianej w § 2 ust. 1 i 2 w zw. z § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r., nr 163, poz. 1349 ze zm.) wraz z 17 zł opłaty skarbowej od dokumentu pełnomocnictwa. Z tych przyczyn w pkt 3 wyroku Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 171,80 zł stanowiącą 20 % sumy poniesionych kosztów procesu.

SSR Katarzyna Szymczewska

ZARZĄDZENIE

Proszę:

- 1) odnotować w kontrolce uzasadnień;
- 2) odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć wnioskodawcy;

- pełnomocnikowi powoda;

3) za 14 dni od doręczenia lub z apelacją.

W., dnia 12 lutego 2016 r.

SSR Katarzyna Szymczewska

KARTA KWALIFIKACYJNA ORZECZENIA

1) sygn. akt I C 599/15;

2) wyrok z dnia **20.01.2016 r.**;

3) hasło tematyczne orzeczenia: **umowa - rozwiązanie**;

4) podstawa prawna orzeczenia: **art. 57 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku Prawo energetyczne**;

5) istotność orzeczenia: **2**;

6) teza orzeczenia – nietezowane.

SSR Katarzyna Szymczewska